

изключва от приложното поле на посочената разпоредба единствено поради факта, че посоченият оператор не разполага с разрешение, което му позволява да предлага такива залагания на лицата, намиращи се на територията на държавата членка, в която е установен той, а разполага само с разрешение да предлага тези услуги на лица, намиращи се извън тази територия.

2. Член 49 ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че когато е създаден регионален държавен монопол в областта на залаганията върху резултатите от спортните състезания и на лотариите, с които се преследва цел по предотвратяване на подтикването към изразходване на прекомерни средства във връзка с игрите и за борба срещу пристрастяването към тях, и едновременно с това национална юрисдикция заключи:

— че други видове хазартни игри могат да бъдат използвани от частни оператори, притежаващи разрешение, и

— че по отношение на други видове хазартни игри, които не са предмет на този монопол и освен това разкриват по-висок потенциален риск от пристрастяване към игри, предмет на този монопол, компетентните органи провеждат политики по разширяване на предлагането, които могат да доведат до разгръщане и стимулиране на хазартните дейности, по-специално с оглед увеличаване в максимална степен на постъпващите от тях приходи,

посочената национална юрисдикция може с основание да приеме, че такъв монопол не е в състояние да гарантира постигането на целта, заради която е създаден, като допринася за намаляване на възможностите за игри и за ограничаване на дейностите в тази област по последователен и систематичен начин.

В това отношение е ирелевантно обстоятелството, че хазартните игри, които са предмет на този монопол, и тези други видове хазартни игри попадат, първите — в компетентността на регионалните органи, а вторите — в компетентността на федералните органи.

3. Член 49 ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че когато в дадена държава членка бъде въведен режим на предварително административно разрешение относно предлагането на някои видове хазартни игри, такъв режим, който предвижда дерогация от свободното предоставяне на услуги, гарантирано от посочената разпоредба, може да удовлетвори произтичащите от нея изисквания само ако се основава на обективни, недискриминационни и предварително известни критерии, така че да се очертаят границите при упражняването на правото на преценка на националните органи, за да не бъде то използвано по

произволен начин. Освен това всяко лице, засегнато от ограничителна мярка, основана на такава дерогация, трябва да може да разполага с ефективно правно средство за защита по съдебен ред.

4. Член 49 ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, с която се забраняват организирането на и посредничеството при хазартни игри по интернет с цел предотвратяване изразходването на прекомерни средства във връзка с игрите, борба срещу пристрастяването към тях и защита на младите хора, по принцип може да се счита за подходяща за преследване на такива легитимни цели, дори когато предлагането на такива игри продължава да бъде разрешено по по-традиционни канали. Обстоятелството, че такава забрана се съпътства от преходна мярка като разглежданата по главното производство, не е от естество да лиши посочената забрана от това качество.

(¹) ОВ С 128, 24.5.2008 г.

Решение на Съда (четвърти състав) от 9 септември 2010 г. (преюдициално запитване от Landesgericht Linz, Австрия) — Наказателно производство срещу Ernst Engelmann

(Дело C-64/08) (¹)

(Свободно предоставяне на услуги — Свобода на установяване — Национална правна уредба, установяваща концесионна система за провеждането на хазартни игри в казината — Получаване на концесия единствено от акционерните дружества, установени на националната територия — Предоставяне на всички концесионни разрешения без провеждането на никаква процедура)

(2010/C 288/14)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Landesgericht Linz

Страна в главното производство

Ernst Engelmann

Предмет

Преюдициално запитване — Landesgericht Linz — Тълкуване на членове 43 и 49 ЕО — Национална правна уредба, която забранява под страх от наказателни санкции провеждането на хазартни игри в казината при липса на предоставена от компетентния орган концесия, но запазва възможността за получаване на такава концесия за максимален срок от 15 години единствено за акционерни дружества, установени на национална територия, които нямат дъщерни дружества в чужбина

Диспозитив

1. Член 43 ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, според която хазартни игри в игрални заведения провеждат само лица със седалище на територията на посочената държава членка.
2. Задължението за прозрачност, произтичащо от член 43 ЕО и член 49 ЕО, както и от принципите на равно третиране и на забрана на дискриминация, основана на гражданство, не допускат всички концесионни разрешения за експлоатация на игрални заведения на територията на дадена държава членка да бъдат предоставени, без да е проведена никаква концесионна процедура.

(¹) ОВ С 116 от 9.5.2008 г.

Решение на Съда (първи състав) от 2 септември 2010 г. — Европейска комисия/Deutsche Post AG, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV, UPS Europe NV/SA, Федерална република Германия

(Дело С-399/08 Р) (¹)

(Обжалване — Член 87 ЕО — Помощи, предоставяни от държавите — Мерки, приети от германските власти в полза на Deutsche Post AG — Член 86 ЕО — Услуги от общ икономически интерес — Компенсация за допълнителни разходи, генерирани от политика на продажба на загуба в сектора на превоза на колетни пратки от врата до врата — Наличие на предимство — Използван от Комисията метод на проверка — Тежест на доказване — Член 230 ЕО — Обхват на съдебния контрол на Общия съд)

(2010/С 288/15)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Европейска комисия (представители: V. Kreuzschitz, J. Flett и B. Martenczuk)

Други страни в производството: Deutsche Post AG (представител: J. Sedemund, Rechtsanwalt), Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (представител: R. Wojtek, Rechtsanwalt), UPS Europe NV/SA (представител: E. Henny, advocaat), Федерална република Германия (представители: M. Lumma и B. Klein)

Предмет

Жалба срещу Решение на Първоинстанционния съд (трети разширен състав) от 1 юли 2008 г. по дело Deutsche Post/Комисия (Т-266/02), с което Първоинстанционният съд е отменил Решение 2002/753/ЕО на Комисията от 19 юни 2002 г. относно приети от Федерална република Германия мерки в полза на Deutsche Post AG (ОВ L 247, стр. 27), с което държавната помощ се обявява за несъвместима с общия пазар и се разпорежда нейното възстановяване — Компенсиране на допълнителните разходи, породени от политика на продажба на загуба в сектора на колетните пратки от врата до врата — Нарушение на член 86, втора алинея и на член 87, първа алинея ЕО, на член 230 ЕО, както и на член 36 от Статута на Съда — Отмяна без установяване на конкретна грешка в доводите на Комисията в подкрепа на обжалваното решение — Липса на мотиви относно твърдяната незаконосъобразност на метода, приложен от Комисията, за да установи наличието на незаконосъобразна помощ

Диспозитив

1. Отхвърля жалбата и насрещните жалби.
2. Осъжда Европейската комисия да понесе направените от нея съдебни разноски, както и разноските, направени от Deutsche Post AG в рамките на производството по жалбата.
3. Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV и UPS Europe SA понасят направените от тях съдебни разноски във връзка с жалбата.
4. Deutsche Post AG, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV и UPS Europe SA понасят направените от тях съдебни разноски във връзка с насрещните жалби.
5. Федерална република Германия понася направените от нея съдебни разноски.

(¹) ОВ С 301, 22.11.2008 г.